

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد همه سر به سر تن به کشتن دهیم
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: اندری شیر
برگردان از: دیپلوم انجنیر نسرین معروفی
۲۳ اگست ۲۰۱۶

[آسمان برای زنها در همه جای دنیا یک رنگ است]

صد ها هزار نفر در شهر "لیما" پایتخت کشور "پیرو" علیه تجاوز و کشتار زنها دست به تظاهرات زدند.

در "لیما" پایتخت "پیرو" به صد ها هزار نفر علیه تجاوز و کشتار زنها و تعلق دولت در بررسی آن، دست به اعتراض زدند. عکس: کلودیا شروپل

صد ها هزار نفر به روز شنبه در شهر "لیما" به سرکها برآمدند، تا علیه افزایش تعداد قتل زنها اعتراض نمایند. به اساس گزارش وزیر زنان کشور "پیرو" تنها در شش ماه اخیر سال جاری ۲۰۱۶، به اضافه ۵۴ قتل و ۱۸۸ اقدام به قتل زنان جمعاً زیادتر از ۳۲۰۰۰۰ واقعه به وقوع پیوسته که خشونت خانوادگی را نیز در بر می گیرد. گروههای زنان، اتحادیه ها، احزاب و بسیاری دیگر تحت شعار Ni una menos - یکی هم کم نی" مردم را به اعتراض دعوت نموده بودند.

قرار گزارش روزنامه "پیرو" ۲۱ از ساعت ۱۵ وقت محل در پایتخت کشور پیرو تعداد معترضان ۳۰ جاده را احتوا نموده بودند، که یکی از کلانترین تظاهرات در تاریخ شهر بود. در روز های قبل از دعوت به اعتراض، اعتراض حمایت کنندگان زیادی را پیدا کرد.

تقریباً تعداد زیاد رسانه ها خود را با این حرکت اعتراضی همنا ساخته بودند، قسمی که روزنامه چپ لیبرال "لارپوبلیکا" *La República* توضیح داد، که بسیاری از رسانه ها تا به حال خشونت همه روزه را نادیده گرفتند و یا بی اهمیت جلوه دادند.

بالاخره و بعد از آن که حضور وسیع مردم در تظاهرات قابل پیشبینی شد، رئیس جدید کشور "پیدرو پبلو کوچینسکی" و به همین ترتیب نمایندگان تمام جناحهای پارلمان در این تظاهرات وسیع حصه گرفتند. با وجود آن مظاهره کنندگان نگذاشتند تا قضیه به یک حمایت اخلاقی خاتمه پیدا کند.

هدف از انتخاب برگزاری تظاهرات در "میدان عدالت" آگاهانه بود، تا توجه اشتراک کنندگان رابه این موضوع جلب کنند، که دادگستری "پیرو" روی موضوعات تجاوز و کشتار زنها با دستکش های مخملی شروع به کار می کنند و همچنان با کمبود مأموران قادر نیستند تا مجرمین را در روزی که واقعه رخ می دهد، تعقیب کنند. یکی از رایج ترین شعار ها که با صدای بلند و مکرر گفته می شد، که "قوه قضائیه اقتضاح ملی".

بسیاری از اشتراک کنندگان با دیدن شعارها و پلاکتهایی که حمل می شد، زمان دیکتاتوری "البرت فوجی موری" را به خاطر می آوردند که در زمانش زنان را به اجبار نازا می ساختند. جنایتی را که تحقیق و بررسی در موردش از طرف قوه قضائیه پیرو چند هفته قبل متوقف گردید.

یک ساعت قبل از این که تظاهرات وسیع شروع شود، اعضای کلانترین اتحادیه کارگری پیرو "CGTP سی جی تی پی" در مقابل مقر خود در "پلازای ۲ دی میو Plaza 2 de Mayo" جمع شده بودند، تا دسته جمعی به سمت "کمپو دیل مارتی Campo del Marte" جایی که سر آغاز تظاهرات است، حرکت نمایند.

"کمپلا زیفونتس Carmela Sifuentes" رئیس "سی جی تی پی" در مقابل خبرنگار روزنامه "یونگی ولت" بر مفهوم تظاهرات که باعث تحرک اتحادیه ها شده، تأکید نمود و گفت:

خشونت علیه زنها نه تنها در خانواده ها ست، بلکه در زندگانی روزمره در محیط کار هم است. مخصوصاً زنها به تبعیض، تجاوز و بر طرف ساختن آنها از کار به طور مستبدانه، مواجه هستند. به همین دلیل است که همه از شروع بسیج شدند، تا تظاهرات را مورد حمایت قرار دهند و به قربانیان وقایع، جرأت بدهند تا علیه اذیت کنندگان شان به پا خیزند.

رئیس "سی جی تی پی" از تجارب چندین همکار خود که آنها ضمن حمل پلاکت ها، از سرنوشت خود به وی تشریح کرده بودند، یاد آور شد و گفت، که یکی از همزمان توسط شوهرش مورد تجاوز قرار گرفته بود. لکن قوه قضائیه متهم را جزاء نداد، به نسبت این که پدر وی عضو شورای شهر است. یک همکار دیگر از کار برطرف شده بود، به دلیل این که وی به حیث عضو اتحادیه، علیه برخورد نایکسان نسبت به زن و مرد موقوفگیری نموده بود.

این حرکت عظیم بالاخره باعث اتحاد اشتراک کنندگان شد، در غیر آن به مشکل باهمدیگر دست به تظاهرات می زدند. نمایندگان گروهپ انارشئیستها با شعار "عشق سرحد ضرورت ندارد" هم اشتراک نموده بودند و به همین ترتیب اتحادیه پولیس زنان با پیوستن خود به این تظاهرات یاددهانی نمودند که ما هم قربانی خشونت هستیم. سخنگوی آنها گزارش داد: زمانی که ما یک دیور را نسبت تخلف عبور و مرور در جاده ها مورد بازخواست قرار می دهیم، تهاجمی به ما برخورد صورت می گیرد.

بسیاری از شعارها علیه کاردینال "یونا لویز سیپریانو" بود، که وی دو هفته قبل از تظاهرات وسیع تذکر داده بود، که بسیاری از زنها خود باعث "تحریک" تجاوز می شوند. گفتار این انسان، اعتراض خشمگین اتحادیه های زنان و نمایندگان پارلمان تمام احزاب را باعث شد. با وجودی که نفر دیگری از کلیسا بعداً ادعا نمود که سوء تفاهم شده، چرا که دین دارها هم علیه چوپان خود اعتراض می کنند. در پلاکاتی که وی با خود حمل می کرد، این جمله درج شده بود که "من یک کاتولیک هستم لکن "سیپریانو" نماینده من نیست"

"زفوینتس" عضو اتحادیه بیان نمود، امیدوارم با آنچه ما اینجا در چنین روز بزرگی انجام دادیم، زنها آگاهانه و با نیروی قوی در مقابل خشونت از خود دفاع کنند.

وی تأکید نمود، که "تظاهرات تنها کافی نیست"

افزوده مترجم:

این تنها زنان پیرو نیستند که در زیر چرخهای جوامع مردسالار خرد و خمیر می گردند، بلکه در کشور خود ما افغانستان در طول تاریخ تحت سلطه حکومت دست نشانده، ارتجاع و اسلام سیاسی با مناسبات مرد سالارانه و با تصویب و اجرای قوانین مرد سالار، تطبیق قوانین پوسیده دینی و مذهبی، پروپاگند های مسایل عنعنه ای، رسم و رواجهای بی مفهوم، ظلمت بیدانسی، عدم استقلال اقتصادی، تحمیل مالکیت مرد بر زن، خشونت و تبعیض در محیط خانه و اجتماع خلاصه تحت ده ها عنوان موقف و سرنوشت زن را به تاریکی و فقر سوق دادند.

زنان افغان حدود ۴۰ سال است با فجایی که تصور آن از عقل بعید است، از قتل و قتل گرفته تا اختطاف، تجاوز به دختران و زنان و حتا پیر زنان، ازدوجهای اجباری، شلاق زدن، تیزاب پاشی، گوش و بینی بریدن و بعضاً مجازات های شدیدتری مانند سنگسار روبه رو بوده و هستند.

چه در زمان تجاوز سوسیال امپریالیسم شوروی و چه هم در زمان تنظیم های جهادی و طالبان و همچنان با تجاوز امپریالیسم جهانی در تمام این دوره ها زنان اولین قربانی جنایات سیستم های مردسالاری بوده و هنوز هم هستند.

زنان افغان یک درد ندارند، بلکه صد ها و هزاران درد دامنگیر شان می باشد. با تجاوز امپریالیستها نه تنها فجایع از بین نرفته بلکه زنان در آتش فقر، ناامنی، بدبختی، مرض، فقدان امکانات طبی، ظلم و شکنجه، مواد مخدر خلاصه انواع شکنجه های جسمی و روانی می سوزند و محروم از تمام حقوق انسانی و طبیعی خود هستند. پس تمام این مشکلات باید عزم زنها را جزم تر و مصمم تر بسازد

طوری که عضو اتحادیه زنان "پیرو" در تظاهرات تأکید نمود که "تظاهرات تنها کافی نیست". کاملاً حق به جانب و درست است. پس به صراحت باید گفت:

اوایل وظیفه ما زنان افغان است تا مبارزه علیه فجایع که در حق زنان افغان صورت می گیرد، در سر خط اهداف مبارزاتی خود قرار دهیم.

که نیاز به مبارزات وسیع، پیگیر و طولانی دارد که البته به درجه اول بدون شرکت آگاهانه و فعال خود زنان ره به جایی نمی برد. پس وظیفه مبرم ما زنانست تا دست به روشنگری، کار وسیع تبلیغی و ترویجی آزادی بخش و رهاکننده بزنیم.

ثانیاً مردان افغان دو وظیفه را باید در زمینه انجام بدهند، یکی مبارزه با افکار مردسالارانه ایکه دامنگیر اکثریت مرد های افغان است، چه مبارز و چه هم روشنفکر و دانشمند و ..... و دیگری همکاری دوش بدوش با زنها .